

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פרשת חוקת ■ ל' סיון - ר"ח תמוז תשע"ד 80

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: ד-ה' ח"ב			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ ח"ב	ליקוי חתי
שבת	ל'	ח:	קמ"ג
ראשון	א'	ט:	קמ"ד
שני	ב'	ט:	קמ"ה
שלישי	ג'	י:	קמ"ו
רביעי	ד'	י:	קמ"ז
חמישי	ה'	יא:	קמ"ח
שישי	ו'	יא:	קמ"ט

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' נזקי שכנים ד' - שותפים בקרקע ד'

א. מי שרוצה לחוס על חינו ו להסתפק על התכלית למען ייטב לו לעד צריך להשתדל בכל כחו שיהיה על כל פנים שכן לכל מקום שמוצא איזה קבוץ של פשרים ויראי ה' המקרבים לצדיקי אמת העוסקים לגשת אל הקדוש ולהתפלל בכונה ובכח וכו'. (ד - יא)

"כי אין ערך להעבודה שיעבד האדם בעצמו אפלו כל היום אם הוא חלוק מיראי ה' האמתיים לנקדה טובה אחת שעושה פשמצטרף ומתחבר לקבוץ היראים באמת."

ב. על כן מתגבר ומתגרה הבעל דבר מאד מאד לארפו ולרחבו להרבות מחלקת על הצדיק הגדול האמתי כי אם לא הנה מחלקת היו מתרבוין הבתים של התפלה כל כך על ידי תוספת שכנים הרבה עד שפבר היו כל הטובות לישראל. (ד - יא)

"וזה עקר מחלקת קרח ועדתו על משה רבנו שהוא בכל דור ודור, כי בכל מקום שיש מחלקת יש בהם ניצוצי קרח דתן ואבירם כמובא, כי כל צדיק אמתי הוא בחינת משה והחולקים עליו הם בחינת קרח ועדתו שהיה בהם ר"ג ראשי סנהדראות."

ג. הצדיק הוא הראש בית בחינת הבעל הבית של כלם וכלם הם שכנים אצלו ואשרי מי שהוא שכן אצלו עליו נאמר טוב לצדיק טוב לשכנו. (ד - יב)

ד. ירושלים בנויה מכל הבתים של כל ישראל שנעשים על ידי הצורפים של התפלות. (ד - יד)

מעלת הלימוד

פי באמת כל דברי רבנו זכרוננו לברכה הם פלם דברי אלקים חיים ונאמרו בדקדוק גדול מאד. ויש רזין עלאין כמה וכמה פרושים בכל מאמר ומאמר ובפרט בענין קשור הדברים. כי בכל דבור יש פננה שלמה.

(ליקוה - ערלה ב - ב)

תורה ה' תנינא

קדם שאמר התורה הגדולה תקעו אמונה בלקוטי תנינא בסימן ה' בראש השנה תק"ע, דבר עמנו קדם אותו ראש השנה, וספר שהרבה אנשים קבלו לפניו בקיבלנא רבה על חסרון אמונה וכמה סובלי חלאים היו מהם שקבלו גם כן לפניו על חסרון אמונה, אחר כך אמר התורה ה"ל שמדבר מכל זה.

(חיי מוהרי"ן - מ"א)

מאמינים בני מאמינים

ממש אלא אפלו כל דבר שיש בו רצון השם יתברך נקרא גם כן מצוה. וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת להשם יתברך. 2"

כבהמה

העיקר להשליך השכל לגמרי ולהאמין במה שאין השכל מבין - וזהו החכמה הגדולה שבכל החכמות.

"עקר האמונה היא בבחינת בהמה, כי עקר שלמות האמונה הוא שייסלק דעתו וחכמתו לגמרי וישם עצמו בבהמה ויאמין בה' יתברך ובצדיקים אמתיים באמונה שלמה לבד, כי עקר האמונה הוא במה שאין השכל מבין, כי במה שמבינים בשכל אין שדף אמונה וכמבאר במקום אחר. על כן עקר האמונה היא בבחינת ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמד, בחינת אדם ובהמה תושיע ה', ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, בני אדם שערומים בדעת פאדם הראשון ומשימים עצמן בבהמה. וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום, שהיה חכם מכל אדם. ואף על פי כן אמר, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. וכמו שכתוב: אמרתי אהבתי והיא רחוקה ממני. על כן מי שרוצה לזפות לחיי עולם לחיים נצחיים לחיים אמתיים צריך לסלק דעתו ושכלו וחכמתו לגמרי ולסמך רק על אמונה לבד. וזה עקר החכמה הגדולה שבכל החכמות. 3"

השגות

ההולך באמונה בפשיטות ותמימות, זוכה ברבות הימים להשגות אלקות. המשך בעט' הבא

ס"ק א': "העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה. כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת: 1 "והפלא ה' את מפתח מכות גדולת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים". ונאמנים' דיקא, כי הם באים על ידי פגם אמונה, כי על ידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות."

אמונה

יסוד ועיקר ושורש הכל הוא האמונה. וחובת כל אחד ואחד להתחזק באמונה, ולא רק זה, אלא יחפש ויפשפש ויבדוק את עצמו, היכן הוא באמונה? האם אמונתו בשלימות כראוי?

מה היא אמונה אמיתית:

"צריך כל אחד להשליך כל החכמות ולעבד את השם יתברך בפשיטות ובתמימות. כי צריך שיהיה מעשיו מרבין מחכמתו כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה'. ולא מבעיא חכמות של סתם בני אדם שהם באמת, שטות וכסילות בודאי צריכין להשליכם לגמרי. אלא אפלו חכמות גמורות, אפלו מי שיש לו מח גדול באמת, כשמגיע לאיזה עבודה הוא צריך להשליך כל החכמות ולעסק בעבודתו יתברך בפשיטות ובתמימות. וצריך אפלו להתנהג ולעשות דברים שנואה כמשגע בשביל עבודת ה'. כי צריכין לפעמים לעשות דברים הנראים כשגועין כדי לעשות רצונו יתברך. כי צריכין להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצוותיו יתברך, ולאו דיקא בשביל מצוה

>>>> ה. כל ישראל יתקבצו ויתאספו יחד ואז יתקיים: "בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס". (ד - יד)

"מחמת שכל מה שנתוסף שכן לקבוץ של התפלה נתרבין הבתים מאד מאד, ומשם נמשך הארה גדולה גם לבתי ירושלים הגשמיים."

ו. עצם האמת אין מי ששייגו כי אם הצדיקים האמתיים הגדולים במעלה מאד. אבל שאר העולם אפלו הפשרים והצדיקים קצת כל האמת שלהם אין האמת ברור בתכלית הברירות. (ה - ב)

"ועל כן באמת אין תקנה לזה כי אם שיקשר עצמו לצדיקי אמת שהאמת שלהם בתכלית הברור והזכוף שהוא בבחינת אבן טוב ששם אין להשקר שום אחיזה והוא יכול להאיר גם בהאמת שלו עד שיצא מתוך עמק החשך על ידי האמת שלו."

ז. האמת של כל אחד מישראל הוא משנה הרבה מהאמת של חברו, כי כל אחד מישראל כפי שרשו, וכפי מעשיו כן האמת שלו. ומזה נמשכים רבויי השנויים שבין אחד לחברו אפלו הפשרים והישרים, כי זה מתפלל בארצה וזה במהירות זה בקול רם וזה בקול נמוך וכיוצא בזה שנויים בענין תפלתם ועבודתם לאין מספר אף על פי ששניהם כוננתם רצויה באמת, אף על פי כן האמת של כל אחד משנה מחברו ועל כן אסור לאדם להסתפל בחברו לרעה, אף על פי שנדמה לו לפי האמת שלו שחברו אינו מתנהג באמת ואינו מתפלל באמת, כי מי יודע האמת של חברו, כי רק הצדיק האמת יכול להסתפל ולהאיר בהאמת. (ה - ב)

ח. כל מי שרוצה לכנס לרשות חודו של עולם ולהכלל בקדשה יכול לכנס על ידי אמונה שהוא הפתח לכנס ולהתקרב אליו יתברך. (שותפים בקרקע ב - ג)

ט. החכמים, הינו תורה שבעל פה הם בחינת אמונה, והם צריכים לשמור את האמונה לבל יתקרב זר. (ב - ג)

המשך מעט קודם תו' ה' ח"ב

"כשיהיה חזק באמונתו לבד ימים ושנים בלי שכל וחכמות וחקירות כלל במחור, אזי בודאי יזכה ברבות הימים להשיג ולהבין השגות וחכמות אלקות אמיתיות מה שאי אפשר בשכל אנושי להשיג. ובלבד שלא יעמיד זאת לנשיון, רק יתהלך בתמימות ובפשטות באמונה ישרה באמת. ועל כן עקר האמונה היא בבחינת בהמה שישים עצמו כבהמה שאין לה שום דעת."³

לשמוך

האמונה צריכה להיות רק בצדיק הקדוש שמגלה את האמונה והביטול המוחלט להשם יתברך, אבל חלילה מלהאמין באמונות כזביות. הסימן של הצדיק האמיתי הוא, שעל ידו נתגלה האור הגדול של 'אמונה'. ואליו, צריך להתבטל לגמרי, ולהשליך את השכל כבהמה ממש.

"אך צריכין לשמור עצמו מאד מאמונות פזביות שלא יהיה פתי יאמין לכל דבר. וזה בחינת בהמות טהורות ובהמות טמאות שהזהירנו ה' יתברך להבדיל בין הטמא ובין הטהור, כי האמונה היא בבחינת בהמה פנ"ל, אך אמונה ישרה דקדשה שהיא אמונת ישראל היא בחינת בהמות טהורות. ואמונות פזביות הם בחינת בהמות טמאות... כל מיני טמאות פלן נמשכין מפכירות ואמונות פזביות, שזה עקר הטמאה והזהמה בחינת זהמת הנחש שהכניס כפירות בעולם, כי כל הטמאות באים על ידי היצר הרע שנקרא אל אחר כפירות. ועל כן על ידי המקוה מים שמשם גדלה האמונה פנ"ל, על ידי זה זוכין לחזר ולהוציא ולגלות האמונה הקדושה ועל ידי זה מבטלין כל הטמאות שהם בחינת כפירות ואמונות פזביות ונטהרין מהם."³

בפרטיות

"כי עקר הוא האמונה הן בכלליות התורה והן בפרטיות בכל דור ודור שצריכין להתקרב להצדיק האמת שבכל דור ודור, העקר הוא האמונה. שצריך לבטל דעתו לגמרי פאלו אין לו שום דעת עצמו כלל ויסתכל רק על האמת לאמתו. וימשך עצמו רק אל האמת שהיא בחינת אמונה ולא יטעה את עצמו. ואז בודאי יזכה לקבל עצות קדושות ותקון גדול מהצדיק ותורתו אף על פי שלא תקן בריתו עדין ואין המוח שלו בשלמות."⁴

בכל דור ובכל זמן, תחילת ועיקר העבודה תלוי בזריקת השכל, כי הדעת שלנו 'דעת בעלי בתים', היא היפך 'דעת תורה'. - והאמונה עולה על הכל!!!

"והעקר שיפיר את מקומו וידע זאת בעצמו. איך המוח שלו אינו מתקן כראוי מחמת פגם הברית שלו כפי מה שיודע בנפשו. ועל כן הוא צריך לבטל דעת עצמו לגמרי. וכשבא אל

הצדיק יטה דעתו רק על האמת לאמתו וכן כשעוסק בתורה יבטל בכל פעם הערמימיות שזכנס בתוכו. ויבקש מהשם יתברך שיגלה לו נקדת האמת בכל פעם שידע תמיד בכל עת איך להתנהג באמת לאמתו. ואם יבוא על דעתו איזה קשיא על הצדיק או על התורה או על השם יתברך יבטל דעתו. ויאמר בלבו מי אני ומה דעתי וחכמתי שיהיה קשה לי איזה קשיא על השלם בדעת? כי הלא אני יודע בעצמי שדעתי עכורה ופגומה מאד על ידי פגם הברית שלא זכיתי עדין לתקן. ויבטל דעתו לגמרי ויסמך עצמו רק על אמונה. וימסר לבו להשם יתברך ולצדיקי אמת ולתורתם הקדושה שיוכיחו אותו בדרך האמת כרצונם ואז יזכה שיאיר לו האמת בכל עת. ויזכה לציר ולקבל אור תורתם בבחינת ברכה. אף על פי שלא זכה עדין לתקון הברית.

כי אמונה עולה על הכל. כי על ידי האמונה הוא נכלל בהשם יתברך ובהצדיקים שמאמין בהם ובתורתם ואז הם בעצמם מצירים לו האור לברכה. וממשיכין לו אור מתקן ומציר בבחינת ברכה מלמעלה קדם שיורד אליו. ואז אין הכלים פגומים שלו יכולים לקלקל האור חס ושלום לצירו בהפך. כי כבר נצטיר האור למעלה בבחינת ברכה."⁴

האמונה

אפילו מי שיש לו שכל גדול והוא חריף ולמדן ומקובל, בכל זאת אינו יכול להכנס להשגות אלקות, והוא צריך רק לילך עם האמונה.

ואפילו הצדיק עצמו, תחילת עבודתו וכניסתו לעבודת ה' היה על-ידי אמונה.

"כי אנשים פשוטים וקטני הערך, בודאי אי אפשר להם להשיג השגת אלקות, ועקר חיותם ותקנתם לזכות לתכלית הנצחי, לתכלית האמתית הוא רק על ידי האמונה. ואפלו מי שיש לו שכל גדול והוא חריף ולמדן גדול בתורה, בחריפות ובקיאיות בש"ס ופוסקים, ואפלו אם יש לו יד בחכמת הקבלה, בספרי הזהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל, כל זמן שלא זפד עצמו מזהמת הנחש ולא שבר עדין לגמרי תאות גופו וחמרו, ויש לו עדין איזה אחיזה ושמשך דבר מתאות הגוף והבלי עולם הזה, בודאי עדין אין שכלו שלם ואסור לו לכנס בחכמת השגת אלקותו יתברך כלל, כי יוכל להפשט מאד ולפל, חס ושלום, רחמנא לצלן, וצריך להתחזק רק באמונה ולהשליך שכלו לגמרי, ולסמך רק על אבותינו הקדושים ועל הצדיקים האמתיים אשר פנו את יצרם ושברו את החמר לגמרי, כי רק הם זכו להשגת אלקותו יתברך בתכלית השלמות."

ואפלו צדיקים פאלו שטהרו וקדשו עצמן מזהמת הנחש לגמרי ושברו כל התאוות ובטלו את הגוף והחמר לגמרי, גם הם היה עקר

המשך בעט' הבא

ועזרנו והושיענו וזכנו לאמונה שלמה באמת. הצילנו נא, אבינו שבשמים, מפגם אמונה. שמרנו ברחמיך הרבים והצילנו ממכות המופלאות הבאים חס ושלום על פגם האמונה, שאין מועיל להם שום דבר, לא רפואות ולא תפילה ולא זכות אבות. ואפלו כל הקולות של אח ואבוי וגניחות ואנחות גם כן אין מועיל להם, כי הכל נפגם ונתקלקל על ידי פגם האמונה הקדושה, אשר היא יסוד כל התורה כולה ויסוד כל העולמות כולם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים ומתקיימים רק על האמונה הקדושה. (לקוטי תפילות ח"ב - ה)

לעשות
מתורות
תפילות

התחזקות שלהם רק על ידי האמונה הקדושה, פמוכן בדברי רבנו, זכרוננו לברכה, בכמה מקומות, כי אי אפשר להשיג שום השגה ולדעת שום ידיעה בהתנוצצות אלקותו ותברך כי אם על ידי האמונה הקדושה אשר היא השער שדרך שם נכנסין לכל הקדושות לכל ההשגות ולכל הידיעות הקדושות.⁵

אין לו להתיירא

כשהאדם מחובר לאמונה הקדושה, אין לו לפחד כלל...

"העקר הוא רק האמונה הקדושה שבשהוא חזק בהאמונה הקדושה, בודאי אין לו להתיירא משום מלחמה ושום נסיון שבעולם. וזהו שמע ישראל אתם קרבים

היום למלחמה וכו', בזכות שמע ישראל לבד. הינו זכות וכח האמונה הקדושה, בזה לבד אתם יכולים להתקרב למלחמה בגשמיות וברוחניות, כי מאחר שאתם חזקים באמונתו ותברך, שוב אין לכם להתירא כלל משום מלחמה שבעולם. וזהו, "אל ירד לבבכם אל תיראו ואל תערצו ואל תחפזו מפניהם". אל תראו משעטת סוסים ושפעת הקלגסיים וקול הקרנות. הינו עניני תכסיסי מלחמה שעושיין השונאים להפחיד ולאים על שפנגדם, וכל הבחינות הללו יש במלחמת היצר הרע, והוא ידוע למי שהתחיל לפנס קצת בעבודת ה' ובמלחמת היצר הרע, אפלו אדם פשוט לגמרי, כי דרך הפעל דבר והסטרך אחר לאים ולהפחיד על האדם מאד מאד ולהכביד עליו עבודתו ותברך מאד

מאד, ומחמת זה נמנעו רבים מלהתחיל לכנס בעבודתו ותברך, מחמת האיומים והקבדות הללו וכיוצא בהם. וזה בחינת שעטת סוסים ושפעת הקלגסיים וקול הקרנות וכו', אבל העקר בעבודת ה' שלא יתפחד האדם כלל, וכמו שאמר רבנו, זכרוננו לברכה, שבעולם הנה האדם צריך לעבר על גשר צר מאד, והעקר הוא שלא יתפחד האדם כלל, ועקר ההתחזקות לעבר על הגשר צר בשלום בלי פחד הוא האמונה הקדושה.⁵

מקורות-----

1. דברים כ"ח.
2. קיצור ליקוטי מוהר"ן.
3. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות בכור בהמה טהורה הלכה ג.
4. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות קריאת שמע הלכה ד.
5. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות גלוה הלכה ג.

תו' ה' ח"ב

מאחורי הסיפור

אמונה בשלמות

"וזה בחינת רבי עם תלמידים, ששכשיש רבי אמתי עם תלמידים, על ידי זה נעשה ונתתקן גם כן כל הבחינות הנ"ל, כי על ידי קבוצת התלמידים אצל הרב, על ידי זה נתקבץ ונתלקט חלקי האמונה. ועל כן נקרא לפוד הרב עם התלמידים ישיבה, על שם קבוצת חלקי האמונה, שהוא בחינת: "אָרֶץ נוֹשֶׁבֶת". (תורה ה' ח"ב - ט"ו)

תיכף בקנה השרפה אקדח. אולם אחרי שובי נחמתי: בודאי איש ירא אלקים וצדיק כזה בודאי לא יסכן אותי, ומסתמא יודע הוא מה עושה. והלכתי בכח אמונה זו להאדון. וכאשר באתי להאדון נתתי אליו הנייר. ונטל האדון הנייר ופתח אותו. והתחיל לקרות בו כאדם שקורא באיגרת ואני לא ידעתי מה קורא, כי לא שמעתי חיתוך אותיות, רק קול קריאה בעלמא. וכאשר הפסיק מלקרות,

אמר לי האדון: 'תדע, שישבתי בדעתי: הלא כל הפאקטערס חוכרים אינם אנשים נאמנים, ולמה לי ליקח אצלי אנשים חדשים, אולי יהיו גרועים ממך? טוב וישר אצלי שאתה תשאר אצלי. והמעות המגיע אצלך - אני נותן לך במתנה, רק שמהיום והלאה תשלם לי הרטעס בזמן הראוי. ופטרני לשלום והלכתי לביתי בשמחה.

ונטלתי גבינה וחמאה והלכתי להרב ר' לוי יצחק ליתן לו מתנה ותשואות חן עבור זה. וכאשר הלכתי אליו פגעתי אותו שעומד בפרשת דרכים וממתין ומצפה על ביאתי. סיפרתי לו כל המאורע.

וכאשר שמע זאת אמר לי בהתלהבות בזה הלשון: 'סערציי [כינוי חיבה] אמור לי האמת: מה עשית בהמכתב קודם שהגיע ליד האדון?'

אמרתי לו: שפתחתי אותו בהדרג כנ"ל. אז השיב לי באנחה רבה: "אוי, מה עשית? הלא היה יכול להיות הפאקט אצלך לאחוזת עולם, לך ולבניך ולבני בניך, על ידי מכתב הזה. ובמהשפתחת אותו על הדרך, והבטת בו, קלקלת דבר הזה".

כן סיפר האיש הזקן הזה לפני מרן הרב הקדוש ר' יחזקאל, הרבי מקאזמיר.

מחמת נהמותיו. ונתתי תודה כאשר בא הבוקר והרב ר' לוי יצחק נסע לביתו.

ויהי אחר זה בין פסח לשבועות הייתי אצל האדון שלי. ואמר לי שלא ישכיר לי עוד ה'פאקטי' [חכירה] מחמת שאיני משלם ה'ראטעס' [דמי חכירה] בזמן הראוי, וגם החוב שאני חייב לו, איזה מאות זהובים, אראה ליתן לו תיכף, ואעזוב את דירת משם וישכיר לאיש אחר. ואם לא אעשה כן - ישים אותי במשמר. וראיתי שלא טוב הדבר.

התישבתי בדעתי: אני עשיתי טובה להרב ר' לוי יצחק שהנחתי לו לישון עמי במטה אחת, וגם הנחתי לו להיות אצלי כל הלילה, ואני יודע שר' לוי יצחק הוא צדיק, לזאת אלך אליו, אפשר יעשה לי טובה בזה.

וכן עשיתי. ובאתי אליו וסיפרתי לו כל הנ"ל. וצוה לי להביא בוגין [גיליון] נייר חדש וחלק. והוא היה דר בדירה אחת, וגם פתח היה נפתח מהדירה לקאמיר [חדרון]. ונטל הרב אצלי הנייר והלך להקאמיר, ושהה שם כמו רבע שעה. ויצא מהקאמיר ונתן לי הנייר בחזרה, רק שנתן לי מכופל כמו מכתב. ואמר לי: "לך להאדון ותתן לו הפתקא הזו". וכן עשיתי והלכתי אל האדון.

ובדרך התישבתי בדעתי: הלא לא ראיתי אצלו שום דיו וקולמוס. וגם בהקאמיר חושך הוא, כי בקאמיר איננו עשוי שום חלון. ואם כן איך כתב? ואפשר שלא כתוב בה כלום, לזאת אראה מה בתוכו?

ונטלתי הנייר ופתחתי אותו וראיתי שהוא חלק כמקדם ואין בו שום כתב. ונשתוממתי על המראה.

ורציתי לילך אל הרב בחזרה ולאמר לו: "מה עשיתם? הלא כאשר אתן הנייר החלק הזה להאדון יראה שאני מהתל בו, ויהרוג אותי

הרב הצדיק, בוצינא קדישא, המפורסם מרן ר' יחזקאל מקאזמיר זצוקלה"ה ישב פעם אחת בסעודה עם אנשי שלומיו ביומא הלולא של רבינו הגאון הקדוש זצוק"ל מבארדיטשוב הנ"ל ושאל הרה"ק ר' יחזקאל לאנ"ש אם יש בכאן איש שהכיר את הקדוש מבארדיטשוב הנ"ל? וחיפשו ולא מצאו, רק איש זקן אחד עני מזעליחאוו. וצוה הרבי מקאזמיר הנ"ל להביאו אליו.

וכאשר בא העני שאל אותו הרב הקדוש: "אם הכרתם את הקדוש מבארדיטשוב, אשר היה מקודם רב אב"ד בעירכם זעליחאוו?!"

והשיב העני: "רבי, בטח אתם סבורים את הרב ר' לוי יצחק. אני הכרתי היטב את ר' לוי יצחקייל. ואני אספר לכם מעשה נפלאה שעשה עמי בעצמי, בעת שהיה אב"ד בזעליחאוו.

דרכו בקודש היה לסבב על הכפרים לקבץ מעות בהשבוע של חנוכה. ואני הייתי דר אז בכפר סמוך לזעליחאוו. ובא הרב ר' לוי יצחקייל אצלי לעת ערב ונתתי לו הנדבה. ורצה לילך לביתו, אולם החושך כסה את פני הארץ וגם קור גדול היה אז. לזאת בקש לי מקום ללון בביתי. והשבתי לו: שאני מרוצה לזה, רק שאין לי שום מקום, כי אם באופן שיישן עמי במטה אחת. וגם זאת באופן שהוא יישן אצל הכותל, כי בשום אופן איני יכול להניח אצל הכותל, רק אל פני הבית". והשיב לי הרב: שהוא מרוצה לזה. והניח לי לישון אצל הכותל. ועשית קטנה היתה דולקת כל הלילה.

וכאשר הרגיש הרב שנרדמתי קצת, תיכף יצא מהמטה והלביש עצמו. והלך בבית כל הלילה, אחת הנה ואחת הנה, ודיבר ונהם כדבורה. ואני לא הייתי יכול לישון כל הלילה

"על-ידי שנתגלה שהכל מתנהג בצונו יתברך ואין שום חיוב הטבע כלל על-ידי-זה נעשה יראה, כי אז יודעים שיש שכר וענש ושן להתירא מפניו יתברך. אבל קשונפלין לקפירה קאלו הכל מתנהג על-פי הטבע אין שן; יראה חס ושלום." (קיצור ליקו"מ - ו)

היו מספרים, כי בשעה שאומר הרב מברדיטשוב קדושת "כתר" אזי מלאכי צבאות ידודון וכולם באים לשמוע.

היה שם איש ממתנגדי הרב, שלא רצה להאמין וגמר בלבו לבחון אם אמת הדבר, שעבודתו היא שלא כדרך הטבע. פעם אחת, בתפילת ראש חודש, אחר שסיים הרב את תפילתו, חלץ את התפילין לפני קדושת "כתר" והתחיל להתלהב בעבודתו, עד שמתוך התלהבות לא היה מבחין את אשר הוא עושה, ונתן התפילין שלו לתוך כיס התפילה של איש אחר.

מיד, כשהרגישו כי נתלהב בעבודתו, כדרכו בקודש, הלכו אל המתנגד ואמרו לו שהגיעה השעה שבעינינו יראה ובאוזנינו ישמע וללבו יבין. בא האיש ועמד אחרי הרב. והרב בגודל התלהבותו הפך פניו נגדו ואחזו בכנפי בגדו וגררו בכל ירכתי בית הכנסת, עד שכמעט לא היה יכל אותן האיש לימלט מתחת ידו, וברח כל עוד נשמתו בקרבו. אז היה מאמין לדבריהם.

צירוף מקרים

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל! הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!"

אמרי בחינת הרפואה, בחינת: "אמר ה' ורפאתיו", וזהו אמר; ראשי תבות: **אש מים רוח, שמשם הרפואה.** (ליקוטי מוהר"ן תורה ה' ח"ב)

לקוטי מוהר"ן

תורה ה' ח"ב

7 שבועות הרועים

וזו בחינת שבעה רועים דקדשה, בחינת משה ה'ה רועה בחינת תפילין, שין של שלשה ראשים, שין של ארבעה ראשים, שהם בחינת שבעה רועים הנ"ל.

ת'מ'ו'ז' - ז'מני ת'שובה מ'שמישים ו'באים

אומן ראש-השנה הקדוש הולך ומתקרב, ועלינו להכין כיסופים וכלים ככל האפשר...

במכתב שכותב מוהרנ"ת לבנו בפרשת שלח, (פרשת שלח היא בד"כ בחודש סיון) הוא מסיים: "ותתחיל מעתה להתגעגע לקדשת ראש השנה הקדוש. לקדשת הקבוץ הקדוש וכי."1

והעיקר הוא החשק והכיסופים והגעגועים, כמבואר בליקוטי מוהר"ן: "וכן פשעושה איזה פעלה, אם לא היה לו חשק מתחלה לעשותה, בודאי לא היה עושה אותה. ועל כן כל דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, כגון לנסע להצדיק, או שאר דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, נותנין לו מתחלה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה הדבר."2

עוד מבאר מוהרנ"ת שעיקר ההכנה זה הרצון בפשיטות: "אבל אף על פי כן שבת ויום טוב צריכין ההכנה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועקר ההכנה הוא הרצון לזכר בפשיטות את השבת בכל יום ויום."3

כל ההכנה לקדושת ראש השנה תלוי בשבתות שמוקדם: "ועל כן כל ההכנה לקדשת ראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום כפור הוא על ידי שבתות שמקדם."4

קדושת שבת עצמו נמשכת כפי ששת הימים שקודם השבת: "עלית כל אדם ואדם הוא כפי המקום והדרך שזכה בשעת פניסת שבת כפי ההכנה והקדשה שקדש והכין את עצמו בששת ימי החל."5

הכלים שבאים מקבלים את רוב השפע זה נהיה על ידי לימוד התורה הקדושה: "כל הכלים והשעורים והצמצומים נעשין רק על ידי התורה הקדושה, בחינת 'שעורא דאתון דאורייתא'."6

והתפילה היא המגינה על הכלים שהם ימשיכו את השפע רק לטובה ולברכה: "כי על ידי התפלה מתקן כלים פראוי שעל ידי זה יוכל למלאות כל החסרונות שלו, ולא יזיק לו השפע כלל מאחר שפבר נתתקנו כלים לקבל שפע החסד, ואז דיקא אחר שהתפלה פראוי תבא לו השפע לטובה ולברכה."7

"ועל כל פנים הכנה צריך, כי מי שאינו מייגע את עצמו בעשיית המצוות אינו יכול להרגיש טעם מצוה, וגם מי שסובר בדעתו כי הוא יעבוד את השם יתברך הוא שוטה, כי מה עבודתו נחשב נגד עבודת המלאכים ושרפים וכו' והכל כלא נחשב נגד האין סוף ברוך הוא, רק העיקר הוא הרצון והתשוקה, ועל זה יורה אופן ההכנה, לקדש אבריו וכל מאויו להיות כלי קבול שפע הנשפע עליו על ידי עשיית המצוות."8

1. עלים לתרופה - שס"ב.
2. ליקוטי מוהר"ן - תורה ס"ו - ג'.
3. עלים לתרופה - רכ"ז.
4. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות שבת הלי ז' - כ"ב.
5. ליקוטי או"ח - הלכות תחומין וערובין - תחומין הלי ה'.
6. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות גלוח הלי ג'.
7. ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות מילה הלי ה'.
8. מנחם ציון - ויקרא.